

אחיות תאומות

כולם בעיירה קראו להם בתים תאומים. במבנה שלהם הם היו זהים כמו שתי טיפות מים. אך שני הבתים האלה לא היו דומים כלל, כי אחד היה מכוסה במטפסים יפים וורדים נהדרים גדלו בגינה, בו בזמן שבבית השני לא היו מטפסים או פרחים בכלל.

כולם קראו לבתים אלה בתים תאומים מסיבה

אחרת לגמרי - מי שגר בהם היו אחיות תאומות. אחת מהן הייתה מטילדה והשניה קטרינקה והן היו דומות זו לזו כמו שדומים היו בתיהם, אבל גם שונות כמו הבתים.

אילו פגשת את מטילדה ברחוב לא הייתה יכול להבדיל אותה מקטרינקה אך ברגע שאחת מהן דיברה, יכולת לדעת מיד מי היא מטילדה ומי קטרינקה. מטילדה, שחיה בבית הערום, הייתה מרה ודוחה בהתנהגותה.

מטילדה רגזה מאוד, אך קטרינקה פתחה להם את דלתה וברכה אותם בחיוך רחב. זו הייתה מסיבת הפתעה לקטרינקה כי היה זה

קטרינקה הייתה טובת-לב ועליזה. ולכן האנשים בעיירה קראו למטילדה "מטילדה הרוטנת" ולקטרינקה קראו "קטרינקה אור השמש".

ילדי העיירה אהבו את קטרינקה, כי תמיד היו לה עוגיות או סוכריות בכיס סינורה כדי לכבד אותם, או ליטפה את ראשיהם וחייכה אליהם דרך משקפיה. וכל הילדים נמנעו מלהתקרב למטילדה כי אם במקרה חשבו שזאת קטרינקה, היא הייתה צובטת אותם באפים על ההטרדה.

חיי מטילדה היו בודדים וקרים ואיש לא בא לבקר אותה. היא תמיד הייתה אומללה. ביתה של קטרינקה היה תמיד מלא צחוק הילדים ורבים באו אליה. היא הייתה תמיד שמחה ועליזה.

לילה אחד כשמטילדה ישבה ליד חלון חשוך והביטה על ביתה של קטרינקה, ראתה אנשים רבים המתקרבים לסף הבית עם סלים וזרי פרחים בידיהם וכשהתקרבו לביתה של קטרינקה הם רקעו ברגליהם ורעשו מאוד.

יום ההולדת שלה.

מטילדה ראתה את המסיבה דרך החלון החשוך שלה וככל שיותר הביטה, כך נעשתה מרוגזת יותר, כי ככל שנמשכה המסיבה כך הצחוק נעשה חזק יותר.

בסוף הלכו כל האורחים. מטילדה ראתה שקטרינקה אוספת את כל המתנות ושמה את מחציתן בסל.

ואז קטרינקה באה בשקט לדלתה של מטילדה ורקעה ברגליים. מטילדה ישבה רגע ארוך ליד חלונה, עד שבסוף ניגשה לדלת. "זה רגע יפה לרקוע ברגליים על סף הדלת של מישהו!" קראה בכעס כשקטרינקה נכנסה לחדרה.

"הו, אחותי" קראה קטרינקה כשהיא מנסה לנשק למטילדה "זה יום ההולדת שלנו, והבאתי לך את מחצית המתנות שקיבלנו. ראי!" והיא פרסה את תכולת הסל על השולחן.

"אני לא רוצה אותם!" קראה מטילדה, אך קטרינקה ראתה שמטילדה למעשה כן רוצה

אותם. "המתנות האלה לא בשבילי, קטרינקה" היא אמרה.

"אבל כן!" ענתה קטרינקה "הם נתנו אותם לי ואני נותנת לך. שמרתי לעצמי מחצית. וכל כך חבל שלא באת למסיבה" אמרה "היה כל כך שמח!"

"אני לא רוצה להיות בין אנשים" אמרה מטילדה "אני רוצה שיעזבו אותי בשקט!" "כן, מטילדה" אמרה אחותה "אך אינך יודעת שהאושר בגדול זה להיות נחמד וידידותי לאחרים!"

"פּוּוּף!" נשפה מטילדה באפה.

"הייתי רק רוצה שתהי במקומי ותדעי את האושר שבלבי הערב" חייכה קטרינקה.

"הייתי רוצה שתהי במקומי ותדעי את כל הצער שבלבי הערב" אמרה מטילדה "היית רואה שהמון אנשים המתרוצצים בביתי עם כל המתנות שלהם לא יכולים להביא לי אושר."

קטרינקה חשבה רגע. "בא לי רעיון מטילדה. נתחלף בבתינו את תחיי בבית שלי ותתחזי

כאילו את אני, ואני אחיה בבית שלך, ואתחזה
בך. אבל את מוכרחה לחייך ולהיות ידידותית
לכל מי שיבוא."

אחרי ויכוחים ושכנוע רבים מטילדה הסכימה
בסוף להתחלף במקומותיהן ולנסות לחייך
לכל מי שיבוא.

"אבל רק לשלשה ימים!" אמרה.

וכך מטילדה עברה לביתה של קטרינקה
והלכה שם לישון וקטרינקה נשארה בביתה
של מטילדה, אך היא לא הלכה לישון. במקום
זאת היא עברה על כל הבית, סידרה יפה הכל
ותלתה וילונות יפים.

למחרת באו שכנים לביתה של קטרינקה
ומטילדה במקום קטרינקה קיבלה אותם
בחיוך ולמרות רצונה צחקה ושמחה. וכשהם
עזבו היא הרגישה שנהנתה כאשר היו אצלה.
אך כמה שהשתוממו השכנים כאשר עברו ליד
ביתה של מטילדה וראו שמישהו שתל פרחים
סביב הכניסה. הם עצרו לרגע וקטרינקה
חייכה אליהם ב"בוקר טוב" עליז ובחיוך. הם
בקושי יכלו להאמין לעיניהם ולאוזניהם, כי

חשבו שזו מטילדה.

אך בינתיים קטרינקה קראה למטילדה לבוא
חזרה לביתה, והראתה לה את כל השינויים
שעשתה ואז מטילדה התחילה להבין מה
הפסידה כל הזמן. וכשהפסיקו לדבר שמעו
את רקיעת הרגליים ליד הדלת. אלה היו
השכנים שהתייעצו ביניהם ובאותו הערב
מילאו סלים במתנות ובדברים טובים, באו
לדלתה של מטילדה ורקעו ברגליהם.
"האם אלך לפתוח?" שאלה קטרינקה.
"לא, אני אפתח!" אמרה מטילדה בפנים מלאי
אושר. והיא קיבלה את פני האורחים בשמחה
כמו שעשתה קטרינקה ערב קודם והצחוק
נמשך בבית עד מאוחר בלילה.
וכשעזב האורח האחרון לקחה מטילדה את
קטרינקה בזרועותיה ואמרה "אינני צריכה
יותר להחליף את מקומות איתך, קטרינקה.
הבנתי כי הרבה יותר נעים להיות שמח
מאשר להיות אומלל."
"אבל בוודאי" ענתה קטרינקה "תביני שכדי
להיות מאושרים חייבים לשמח גם את

אחרים, וככל שיותר אושר נותנים לאחרים כך יותר ממנו משתקף בנו. לכן אנו חיבות להחליף את בתינו מדי יום כך שאיש כבר לא ידע מי היא מטילדה ומי קטרינקה ואנו נתחלק באושרנו עם אחרים.

סביב ביתה של מטילדה צומחים כעת פרחים רבים וצחוק הילדים נשמע מבפנים. ושתי האחיות, שנראו תמיד דומות, עכשיו גם נהגו דומה ואי-אפשר היה להבחין ביניהן. הן החליפו את בתיהם לעתים קרובות ואנשים לא ידעו כלל האם הם מבקרים את מטילדה או את קטרינקה, כי שתיהן היו עליזות ובעלות אהבה לכל האנשים שבעיירה הקטנה. ומכיוון שלא ניתן היה להבחין ביניהן קראו להן "התאומים העליזים" כאשר דיברו על אחת מהן.

